

tighed med Hensyn til denne Side af Sagen, og det er Noget, der fra den herværende Repræsentations Side er ganske i sin Orden. — Et æret Medlem yttrede, at Dampskibsfarten blot var til Fordeel for Island, men det kan jeg paa ingen Maade anerkjende; thi det forekommer mig, at det maa være meget vigtigt for et Rige at have en stadig Forbindelse med sine Vilande, og at denne Forbindelse bliver befordret ved de Midler, man nutildags har, istedetfor ved de Midler, man i tidligere Tider har haft, men som man nu anseer for utilstrækkelige. Jeg antager altsaa, at det ogsaa har sin Interesse for Danmark, at Dampskibsfarten paa Island finder Sted, og at det derfor er retfærdigt, at der fra dansk Side tilskydes Noget til denne Sags Fremme, men paa den anden Side kan jeg heller ikke see Andet, end at det er i sin Orden, at Island bidrager Sit dertil, navnlig ved at give Afkald paa de Løstpenge, som ellers maatte betales af Dampskibet. — Jeg skal nu henstille til ærede Medlemmer her i Salen, om det dog ikke var bedst, at vi fik Ende paa en Sag, som Regeringen netop har søgt at sætte i Gang og at bringe tilende i Genhold til Tilskyndelser fra Rigsdagens egen Side.

B. Christensen: De Udtalelser i denne Sag, vi allerede have hørt fra det ærede Medlem for Holbæk Amts 4de Valgkreds (Krabbe) og nu nylig fra det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther), forekomme mig aldeles tilstrækkelige til at oplyse det Standpunkt, hvorpaa jeg befinder mig i denne Sag, saaledes at jeg væsentlig kan indskrænke mig til at henholde mig til, hvad disse to ærede Medlemmer have sagt, idet jeg vedkjender mig den Overbeviisning, at det vilde være beklageligt og betænkeligt, dersom Thinget ikke vilde slutte sig til Regeringens Forslag om Tilskudet til Island. Jeg tror, at det vilde være at bringe Sagen og dette Things Stilling til et meget lidet ønskeligt Standpunkt, om vi ikke her fulgte Regeringen, der jo skal og maa have Ansvaret for endelig at faae den bragt i Orden, men som ganske vist ikke vilde

have dette Ansvar, naar vi nu ikke fulgte den. Det er altsaa ikke blot Pietetsfølelse mod Island — en Følelse, som jeg iøvrigt tilstaaer, at jeg nærer i høj Grad — og Erkjendelsen af de Forhold, hvorunder Island saalænge har lidt, der bevæge mig til levende at interessere mig for, at den større Bevilling gaaer igjennem, men det er ogsaa ligefrem den Tro, at der vilde være kun alifor megen Sandsynlighed for, at den Overenskomst og Afgjørelse, som dog maa ønskes i saa høj en Grad, ikke vilde komme istand, naar vi her forlode den Vej, Ministeren har foreslaaet, og som det dog virkelig, efter hvad der er oplyst, hverken kan synes ubilligt eller uoverkommeligt at følge. Jeg vil derfor oprigtig tilstaae, at jeg havde haabet, at den høitagtede Minister allerede strax vilde have taget Ordet, idet det naturligtvis noget vilde forandre min Stilling til Sagen, navnlig med Hensyn til de Betænkkeligheder, jeg har tilladt mig at antyde, hvis han imod Formodning ikke meget indtrængende maatte fastholde sit eget Forslag. Jeg forudsætter imidlertid, at han maa og vil gjøre dette, og i saa Fald drifter jeg mig paa ingen Maade til at indtage en oppositionel Stilling til Lovforslaget, men skal give det min Stemme og derhos give min Tak til den ærede Minoritet i Udvalget, fordi den har ført os ind paa den Vej, som jeg tror, det fra Things Standpunkt er den eneste rigtige at følge.

Justitsministeren: Jeg skal begynde med at erklære, at jeg, som den ærede Ordfører allerede har antydet, ikke finder Noget at erindre imod de af Udvalget under Nr. 2 og 4 i Betænkningen stillede Vædringsforslag. Jeg skal dernæst tillade mig at omtale et andet Punkt, som ogsaa blev fremhævet af den ærede Ordfører, nemlig den foreliggende Sags Stilling til vore Forfatningsforhold. Jeg tør vel antage det for indrømmet fra alle Sider, at det Lovforslag, som her forelægges til Behandling, ikke paa nogen Maade kan siges at komme i Collision med Grundloven, men at det er en Act, der ligger ganske